

Artykuł I

PRIME
NUMBERS

$H(a_+ \psi) = (E - \hbar\omega)(a_+ \psi)$ $J(x) = \sum_{n=1}^{\infty} c_n \psi_n(x) = \sqrt{\frac{2}{a}} \sum_{n=1}^{\infty} c_n \sin\left(\frac{n\pi x}{a}\right)$ Nuclear radius = $A^{1/3} \cdot 1.2 \text{ fm}$

$\frac{1}{\Phi} \frac{d^2 \Phi}{d\phi^2} = -m^2$ solenoid: $L = N\Phi/I = \mu_0 AN^2/\ell$ $\tau_{1/2} = \ln(2)\tau$, $N = N_0 \exp(-t/\tau)$

$H = \hbar\omega \left(a_+ a_- + \frac{1}{2} \right)$ $PE = -G \frac{Mm}{r}$, $\Delta PE = mgh$ (small h), $F = G \frac{Mm}{r^2} = mg$ $B\ell = \mu_0 I$ for single wire $B = \frac{\mu_0 I}{2\pi r}$ $c_n = \int \psi_n(x)^* f(x) dx$

$p_x \rightarrow \frac{\hbar}{i} \frac{\partial}{\partial x}$, $p_y \rightarrow \frac{\hbar}{i} \frac{\partial}{\partial y}$, $p_z \rightarrow \frac{\hbar}{i} \frac{\partial}{\partial z}$ $P_a + \frac{1}{2} \rho_a v_a^2 + \rho_a g h_a = P_b + \frac{1}{2} \rho_b v_b^2 + \rho_b g h_b$ $U_{\text{capacitor}} = Q^2/(2C) = CV^2/2 =$

Quantum Mechanics: $L = I\omega = mvr \sin \theta$, (θ = angle between v and r) $\Delta \prod \frac{d^2 \Phi}{d\phi^2} = -m^2 \Phi \Rightarrow \Phi(\phi) =$

$a_+ \equiv \frac{1}{\sqrt{2\hbar m \omega}} (-ip + m\omega x)$ $U = \epsilon_0 E^2/2 + B^2/(2\mu_0) = \text{energy/volume}$ $\langle H \rangle = \sum_{n=1}^{\infty} |$

$n_a \sin \theta_a = n_b \sin \theta_b$, $\sin \theta_{\text{crit}} = \frac{n_b}{n_a}$ $\Delta L/L = \alpha \Delta T$, $\Delta V/V = 3\alpha \Delta T$ $S = \text{Energy}/(A\Delta t) = cU$ $H(a_+ \psi) = (E + \hbar\omega)(a_+ \psi)$

$\Theta(\theta) = AP_l^m(\cos \theta)$ $\lambda_{\text{matter}} = \lambda_{\text{vac}}/n$, $f_{\text{matter}} = f_{\text{vac}}$, $c_{\text{matter}} = c_{\text{vac}}/n$ $= \sqrt{\frac{2}{a}} \int_0^a \sin\left(\frac{n\pi x}{a}\right) \Psi(x)$

$\tau = rF \sin \theta$, $I\alpha = \tau$, $I_{\text{point}} = mR^2$ $v = \omega r = \frac{2\pi r}{T}$, $\omega = 2\pi f = \frac{2\pi}{T}$, $f = 1/T$ $\Psi_n(\mathbf{r}, t) = \psi_n(\mathbf{r}) e^{-iE_n t/\hbar}$

$L = \hbar \sqrt{\ell(\ell + 1)}$, $L_z = m_\ell \hbar$, $m_\ell = -\ell, \dots, \ell$ $F = qvB \sin \theta$, $F = ILB \sin \theta$ $\delta_{mn} = \begin{cases} 0, & \text{if } m \neq n \\ 1, & \text{if } m = n \end{cases}$

$\int \psi_m(x)^* \psi_n(x) dx = \delta_{mn}$ $\nabla^2 = \frac{1}{r^2} \frac{\partial}{\partial r} \left(r^2 \frac{\partial}{\partial r} \right) + \frac{1}{r^2 \sin \theta} \frac{\partial}{\partial \theta} \left(\sin \theta \frac{\partial}{\partial \theta} \right)$ Ω $h = 6.626 \times 10^{-34}$

$\rho = m$ (unit: kg/m^3) V $\hbar\omega \left(a_+ a_- \pm \frac{1}{2} \right) \psi = E\psi$

Black body: $\lambda_{\text{max}} T = 2.9 \times 10^{-3} \text{ m}\cdot\text{K}$

Artykuł I: O liczbie liczb pierwszych między n^2 i $(n+1)^2$

Artykuł, którego publikację chcielibyśmy zaproponować, ma charakter doniesienia naukowego, dotyczącego odkrycia zaskakującej zależności funkcyjnej, która determinuje sposób rozmieszczania się liczb pierwszych, w krótkich przedziałach:

Poniżej proponujemy model pokazujący kaskadowy mechanizm generowania się liczb pierwszych, którego formalny zapis ilustruje następujące twierdzenie:

Niech k oznacza liczbę liczb pierwszych między n i $2n+1$, a c liczbę liczb pierwszych między n^2 i $(n+1)^2$

Hipoteza: Między n^2 i $(n+1)^2$ występuje c liczb pierwszych, c jest zbieżne asymptotycznie do wartości $\approx k$

Dla czytelników nieobcujących zawodowo z rozumowaniami matematycznymi sens tego twierdzenia jest czytelniejszy na konkretnych przykładach liczbowych:

10 – 21 (Mamy przedział zawierający 10 liczb, w tym $k=4$ liczby pierwsze: 11,13,17 i 19, czyli k liczb pierwszych)

↓ $10^2=100$, $11^2=121$ → 100–121 (przedział zawiera 20 liczb, w tym 5 liczb pierwszych: 101,103,107,109 i 113, czyli c liczb pierwszych)

100 – 201 ($k = 21$ liczb pierwszych)

↓↓ $100^2=10\ 000$, $101^2= 10\ 201$ → 10 000 – 10 201
($c = 23$ liczby pierwsze)

1000 – 2001 ($k = 135$ liczb pierwszych)

↓↓↓ $1000^2=1000\ 000$, $101^2= 1\ 002\ 001$ → 1 000 000 – 1 002 001
($c = 152$ liczby pierwsze)

10 000 – 20 001 ($k = 1037$ liczb pierwszych)

↓↓↓↓ $10\ 000^2=100\ 000\ 000$, $10\ 001^2=100\ 020\ 001$ → 100 000 000 - 100 020 001
($c = 1089$ liczb pierwszych)

100 000 – 200 001 ($k = 8391$ liczb pierwszych)

↓↓↓↓↓ $100\ 000^2=10\ 000\ 000\ 000$, $100\ 001^2=10\ 000\ 200\ 001$ → 10 000 000 000-10 000 200 001
($c = 8631$ liczb pierwszych)

W swoich badaniach dokonaliśmy przeglądu ponad 100 000 przedziałów postaci n^2 i $(n+1)^2$. Odkrycie tej zależności funkcyjnej umożliwiło formalizację w postaci powyższego twierdzenia. Nasuwają się oczywiście istotne pytania dotyczące odkrytej zależności i sformułowanej hipotezy, na które spróbujemy odpowiedzieć w kolejnych artykułach.

Copyright © by Krzysztof Cywiński and Teresa Książek

Abstract:

Liczby pierwsze w krótkich przedziałach. Hipoteza Cywińskiego - Książek o ilości liczb pierwszych między: n^2 i $(n+1)^2$. Hipoteza D.Andrica.

Z uwagi na rangę odkrytej zależności funkcyjnej w badaniach nad częstością występowania liczb pierwszych w krótkich przedziałach, zdecydowaliśmy się na publikację w tym artykule jedynie surowego wyniku (całość artykułu w ramce), tak by mógł on dotrzeć jak najszybciej do możliwie szerokiego spectrum badaczy. Relatywnie adekwatna zależność odkryta przez Gaussa, nazwana została Twierdzeniem o Liczbach Pierwszych. Prezentacja w takiej formie powinna znakomicie ułatwić i przyspieszyć proces recenzyjny. Poniżej załączyliśmy kompilację opinii czołowych matematyków w wywiadach dla m.in. BBC, a które najpełniej uzasadniają istotę odkrytej zależności:

„[...]Jednak wiedza o tym *jak rozmieszczone są liczby pierwsze, nadal pozostaje dla badaczy zagadką*. Ten fakt, rzecz jasna, pogłębia jedynie frustrację badaczy: *nie wiadomo nawet co należałoby udowodnić aby kwestia mogła być rozstrzygnięta*. Miarą tej frustracji jest pytanie badaczy: *„Czy istnieje sposób zrozumienia [jak rozmieszczone są liczby pierwsze], jeśli nie całkowicie, to choćby na tyle by zrozumieć wzorzec, jaki wymuszają na matematyce?”*Nastąpił okres wyczekiwania na jakiś nowy, przełomowy pomysł, który mógłby utorować drogę do dalszych badań.[...]”

Oczywistą, w tym miejscu, staje się więc analogia zaproponowanego modelu, do modeli zaproponowanych przez Watsona i Cricka czy też Mendelejewa, które wytyczyły kierunek badań w genetyce i chemii na wiele dziesięcioleci. Dlatego też heureka - w formie przystępnych esejów dla ogółu społeczności naukowej - pokazującą mechanizm generowania się liczb pierwszych i umożliwiającą przeprowadzenie efektywnego dowodu, chcielibyśmy zaprezentować w kolejnych artykułach.